

2ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΚΑΤΕΒΑΙΝΕ ΤΟ ΚΑΚΟΤΡΑΧΑΛΟ μονοπάτι νευρικά, θυμωμένα, τα μαύρα μποτάκια της βυθίζονταν στο παχύ χαλί των ξεραμένων φύλλων. Έτριζαν κάτω από τα πόδια της καθώς μετατρέπονταν σε σκόνη· κρατούσε το μακρύ μενεξεδί φουστάνι της με το αριστερό της χέρι και είχε το δεξί της ελεύθερο, έτοιμη να στηριχτεί σε κάποιον κορμό αν έχανε την ισορροπία της. Το έδαφος ήταν ανώμαλο και γλιστερό, αλλά αυτό που έκανε το κατέβασμά της επικίνδυνο ήταν η βιασύνη και η νευρική της. Χείλη σφιγμένα, μάτια κατακόκκινα και υγρά, και όλο της το πρόσωπο συσπασμένο από συναισθήματα αγανάκτησης και οργής. Είχε λαχανιάσει, όχι όμως από την κούραση· το στήθος της βάραινε γεμάτο θλίψη και άρνηση κι ένιωθε ότι δεν της έφτανε ο αέρας, ότι κάτι της εμπόδιζε την αναπνοή. Το μονοπάτι ήταν γνώριμο, προχωρούσε χωρίς να βλέπει γύρω της, με την καρδιά της να βροντοχτυπάει.

Τα λόγια του καβγά τριγύριζαν ακόμα στο μυαλό της, εξοργισμένα κι εξοργιστικά. Δεν ήθελε να πάει στον ανόητο χορό τους. Είχαν ταχθεί όλοι εναντίον της, ο Κόλιν, ο μπαμπάς, η μαμά, η Σύνθια, ακόμα κι ο Ελ. Ήταν υποχρεωμένη, είπαν. Ήταν

καθήκον της. Δεν μπορούσε να συνεχιστεί αυτό, να μην παρουσιάζεται ούτε καν στις επίσημες περιστάσεις, να αποφεύγει κάθε δημόσια εμφάνιση με τόσο πείσμα. Τι θα έλεγε ο κόσμος; Δεν την ενδιέφερε καθόλου, τους είχε πει. Ας έλεγαν, ότι ήθελαν, ούτε που την ένοιαζε. Ναι, αλλά τους ένοιαζε εκείνους. Ένοιαζε τον μπαμπά και τη μαμά, ένοιαζε τον Κόλιν. Θα άρχιζαν να το συζητάνε όλοι, να κάνουν υποθέσεις, να διαδίδουν φήμες ότι ίσως ήταν άρρωστη, ότι ίσως δεν ήταν στα καλά της και γι' αυτό δεν την παρουσίαζαν. Σε κανέναν δεν αρέσουν τα μυστικά και οι περιέργες καταστάσεις, κι αν μια τέτοια φήμη έκανε τον γύρο του Νότου, αυτό μπορεί να είχε σοβαρές επιπτώσεις στο κύρος του Οίκου των Μπεάτριεν.

Κι άλλωστε, είχε πει ο μπαμπάς, θα παρευρίσκονταν κάποιοι πολύ σημαντικοί άνθρωποι σ' εκείνο τον χορό. Ο πρίγκιπας της Αβελιόν, για παράδειγμα, δεύτερος γιος του βασιλιά Σφέρεον. Αυτός που έλεγε συνέχεια εκείνα τα κρύα αστεία, θυμόταν η Λίλλυ, και που μετά της είπε με περιφρόνηση ότι οι γυναίκες δεν ξέρουν να ιππεύουν. Θα ήταν κι ο πρίγκιπας Μόβιλσεν των Γκαλέριον, εκείνος ο φαλακρός με τη γαμπή μύτη, που είχε φτάσει σαράντα χρονών και δεν είχε παντρευτεί ακόμα, και που η Λίλλυ είχε ακούσει από τη Λιμόν –που τα ήξερε όλα– ότι είχε νόθο γιο με μια τσιγγάνα από τον Βορρά. Όταν όμως το είπε αυτό στον μπαμπά, εκείνος θύμωσε και υποστήριξε ότι όλα αυτά ήταν ψεύδη και συκοφαντίες κι ότι ο Μόβιλσεν ήταν ένας καθ' όλα έντιμος κι αξιόλογος άνθρωπος. Ποιος άλλος θα ήταν; Α, ναι, ο πρίγκιπας Μέρικαντορ, δούκας του Νέριγκτορ, ο χοντρος που έτρωγε το κοτόπουλο με τα χέρια και νόμιζε ότι το κλειδοκύμβαλο είναι παιχνίδι τράπουλας, επίσης ο Θέσπροφιν του Βίντεν, που ήταν μεν ωραίος αλλά συνοδευόταν παντού και πάντα από τη μητέρα του, τη βασίλισσα Ερμίνα, και για να μιλήσει ζητούσε πρώτα την άδειά της· θα ήταν ο Ράκλεφεν του Μουσόιρ, που το μόνο πράγμα για το οποίο συζητούσε ήταν τα πλούτη του και που όλοι ήξεραν ότι ο λαός του στέναζε κάτω απ' τη βαριά φορολογία που επέβαλλε ο πατέρας του· θα ήταν ο

Ρούντολφ Έρτινον, γιος του βασιλιά Μπλάντερσιλ, ο οποίος στον τελευταίο χορό είχε όλη την ώρα τα μάτια του καρφωμένα στον Ελ, και πολλοί άλλοι ακόμα ικανοί να σου σηκώσουν την τρίχα μέσα στα πέντε πρώτα λεπτά.

Όμως η Λίλλυ ήταν υπερβολική, έλεγαν όλοι, η Λίλλυ ήταν περιέργη, κατσούφα και γκρινιάρα, πολύ αυστηρή με τους ανθρώπους, πολύ απαιτητική. Αλλά τέλειος άνθρωπος δεν υπάρχει, και στο κάτω κάτω ούτε κι εκείνη ήταν τέλεια, είχε του κόσμου τα ελαττώματα. Επομένως δεν είχε δικαίωμα να κριτικάρει και να απορρίπτει κατ' αυτό τον τρόπο τους ισχυρότερους άντρες του κόσμου. Και θα πήγαινε στον χορό, είχαν πει, είτε το ήθελε είτε όχι. Ήταν μεγάλη βραδιά, ο Βένεντ των Χάλοραν θα έκανε στη Σύνθια πρόταση γάμου και, φυσικά, η Λίλλυ δεν μπορούσε να λείπει! Και καλά θα έκανε, είχε προσθέσει ο μπαμπάς θυμωμένος, να ακολουθούσε κι εκείνη το παράδειγμα της Σύνθιας και να πλευρίζε κανέναν από κείνους τους εξαιρετους πρίγκιπες πριν την προλάβουν κάποιες άλλες πιο ξύπνιες κι επιτήδειες – γιατί αλλιώς ο καιρός θα περνούσε, κι εκείνη θα κατέληγε μόνη κι έρημη. Εκεί η Λίλλυ δεν άντεξε άλλο· ξέσπασε σε δάκρυα και βγήκε τρέχοντας από το παλάτι. Πήρε τον Ζέφυρο, το μαύρο της άλογο, κι έφυγε για το δάσος ευχόμενη να εξαφανιζόταν για πάντα και να μην άκουγε κανέναν ξανά γι' αυτήν.

Τα χείλη της έτρεμαν καθώς περνούσε ανάμεσα από τους κορμούς, και κάθε της σκέψη έφερνε καινούρια θυμωμένα δάκρυα στα μάτια της. Έφτασε, τέλος, στη ρεματιά, εκεί που κυλούσε το μικρό δροσερό ρυάκι. Σταμάτησε ξέπνοη, δακρυσμένη ακόμα – και, τότε, τον είδε. Κοίταζε σαστισμένη, ενώ το δάσος γύρω της έμεινε ασάλευτο σαν πίνακας ζωγραφικής.

Ένας νεαρός είχε γονατίσει πλάι στο ρυάκι κι έβρεχε τα χέρια του στο νερό. Δεν είχε προσέξει τον ερχομό της. Για μια στιγμή η Λίλλυ πίστεψε ότι αντίκριζε κάποιο ξωτικό ή αερικό του δάσους. Είχε γνωρίσει πολλούς ανθρώπους στη ζωή της, αλλά ποτέ ξανά δεν είχε δει τέτοια ήρεμη, απόλυτη ομορφιά.

Ήταν ψηλός, αδύνατος, με λεπτό λαιμό και δυνατούς ώμους, και τα δάχτυλά του που υψώνονταν απ' το νερό ήταν λευκά και μακριά. Η Λίλλυ δεν τόλμησε να κινηθεί – φοβήθηκε μήπως εκείνος εξαφανιστεί, όπως γίνεται συνήθως με τα ξωτικά όταν αντιλαμβάνονται ξένη παρουσία.

Ο νεαρός τίναξε τα χέρια του κι έβρεξε το πρόσωπο και τα λεπτά καστανά μαλλιά του. Έτριψε τα μάτια του κι ανάσανε βαθιά· η Λίλλυ αναρωτήθηκε τι γεύση να είχαν τα χείλη του, κι αμέσως της ήρθε στο μυαλό η εικόνα του κερασιού. Έπρεπε να του μιλήσει, το ήξερε, αλλά δεν έβγαινε φωνή. Μόνο τα μάτια της λειτουργούσαν πια. Πίεσε τον εαυτό της να κάνει ένα βήμα μπροστά· για μία ακόμα φορά τα πλατανόφυλλα έκλαψαν κάτω απ' τα πόδια της. Ο θόρυβος έκανε τον νεαρό να τιναχτεί όρθιος, σαν από κάποιο ακονισμένο ένστικτο αυτοσυντήρησης. Μια διάχυτη ανησυχία σκίασε το βλέμμα του, ύστερα όμως την είδε. Για μερικά δευτερόλεπτα έμειναν να κοιτάζονται ακίνητοι, ύστερα ξαφνικά ο νεαρός γύρισε το βλέμμα του πίσω του, κοίταξε διερευνητικά και πολύ γρήγορα τα κλαδιά των δέντρων πάνω από το κεφάλι του και μετά στράφηκε πάλι στη Λίλλυ χαμογελώντας.

«Με τρομάξεις» είπε σιγανά.

Η Λίλλυ προχώρησε προς το μέρος του.

«Δεν ήθελα να σε τρομάξω» άκουσε τον εαυτό της να λέει με μια απίστευτη ψυχραιμία. «Με συγχωρείς».

Θεέ μου, τα μαθήματα... Όλα αυτά τα μαθήματα της μαμάς, της Σύνθιας και της Λιμόν, οι συμβουλές τους, οι κανόνες τους, όλα όσα της είχαν τριβελίσει το μυαλό, οι καλοί τρόποι, η γυναικεία επιδεξιότητα, πού ήταν όλα αυτά τώρα που τα χρειαζόταν; Σε τίποτα δεν είχε δώσει σημασία. Η Λίλλυ τα 'χασε ακόμα περισσότερο.

«Κλαις;» τη ρώτησε ο νεαρός παραξενεμένος.

Τι ντροπή! Γιατί δεν άνοιγε η γη να την καταπιεί; Σίγουρα τα μάτια της ήταν κατακόκκινα και πρησμένα, τα μάγουλά της μούσκεμα. Δεν είχε ξανανιώσει τέτοια ταπείνωση στη ζωή της.

Σκούπισε βιαστικά τα μάγουλά της με τα χέρια της, παλεύοντας να φανεί ήρεμη κι αξιοπρεπής.

«Όχι...» ψέλλισε βραχνά. «Όχι, απλώς τα μάτια μου...»

«Κλαις» είπε ο νεαρός περνώντας μ' ένα μικρό σάλτο το ρυάκι και πλησιάζοντάς την. «Γιατί;»

«Όχι, μόνο... Η σκόνη...»

Της χαμογέλασε πάλι· τα μάτια του ήταν γκριζογάλανα, σαν συννεφιασμένος φθινοπωρινός ουρανός.

«Τι... Τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησε αδέξια.

Αμέσως μόλις το είπε το μετάνιωσε. Τι ηλίθια ερώτηση! Τι θα μπορούσε να κάνει κανείς ένα όμορφο απόγευμα μέσα στο δάσος; Κι όμως, παρ' όλα αυτά, ο νεαρός δε γέλασε ούτε αποκρίθηκε αμέσως. Για μια στιγμή φάνηκε να σκέφτεται την απάντησή του.

«Τίποτα...» είπε μελαγχολικά. «Τίποτα, έναν περίπατο μόνο...»

Σταμάτησε λίγο· εξέτασε σιωπηλός τα παπούτσια του, ύστερα την κοίταξε ξανά.

«Εσύ;»

Η Λίλλυ κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

«Κι εγώ το ίδιο...»

Μια αμήχανη σιωπή τους τριγύρισε· το θρόισμα των φύλλων ακούστηκε τραγουδιστό γύρω τους. Ο δισταγμός τους άφησε τον διάλογο να χαθεί στον αέρα. Με την αυτοπεποίθησή της μηδενισμένη, η Λίλλυ συνειδητοποίησε με τρόμο ότι υπήρχε περίπτωση να γινόταν ενοχλητική. Ίσως ο νεαρός να είχε περπατήσει ως εκεί ακριβώς γιατί ήθελε να μείνει μόνος, και τώρα εκείνη του είχε χαλάσει το απόγευμά του. Ή ίσως –εκεί η καρδιά της χτύπησε άρρυθμα– ίσως να περίμενε κάποιον άλλον... Κάποια κοπέλα... Η ιδέα ότι ήταν παρείσακτη έκανε τα μάγουλά της να φλογιστούν· ένιωσε ακράτητη την ανάγκη να φύγει τρέχοντας, να γυρίσει αμέσως στο παλάτι και να μην επιστρέψει σ' εκείνο το μέρος ποτέ.

«Λοιπόν, γεια σου...» έκανε πνιχτά.

Γύρισε απότομα χωρίς να περιμένει απόκριση, έτοιμη να τραπέι σε φυγή, με καινούρια δάκρυα να ανεβαίνουν στα μάτια της. Δεν άνηκε πουθενά.

«Αχ, μη φεύγεις ακόμα...» είπε διστακτικά ο νεαρός.

Η Λίλλυ στάθηκε. Γύρισε και τον κοίταξε κατάπληκτη, μ' ένα δειλό χαμόγελο να αιωρείται στις άκρες των χειλιών της.

«Θέλω να πω...» συνέχισε αμήχανα εκείνος «...αν δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις... Αν θες...»

Θεέ μου, κοκκίνισε! Τα μάγουλά του είχαν κοκκινίσει! Και της ζητούσε να μείνει! Του χαμογέλασε αβέβαια.

«Είσαι σίγουρος;» ρώτησε ψάχνοντας τις λέξεις. «Αν σε ενοχλώ...»

«Να με ενοχλείς; Εσύ;»

Το βλέμμα του δεν την άφηγε να σκεφτεί. Την κοιτούσε στα μάτια με ειλικρίνεια, κι όμως η Λίλλυ διαισθάνθηκε κρυμμένη κάπου εκεί μια απύθμενη θλίψη. Ανεπαίσθητη, κι όμως παρούσα. Ο νεαρός έγειρε το κεφάλι του στο πλάι.

«Πίστεψέ με, δεν έχω συχνά την ευκαιρία να γνωρίζω καινούριους ανθρώπους στη ζωή μου» είπε μελαγχολικά.

«Αλήθεια;» ρώτησε η Λίλλυ παραξενεμένη.

Της έγνεψε καταφατικά, πολύ σοβαρός. Εκείνη τόλμησε μερικά ακόμα βήματα προς το μέρος του. Το φόρεμά της σύρθηκε πάνω στα φύλλα παρασέροντάς τα στο πέρασμά της. Το σήκωσε απαλά κι έκανε μια μικρή υπόκλιση όλο χάρη, σκύβοντας το κεφάλι της ελαφρά.

«Πριγκίπισσα Λίλλιαν των Μπεάτριεν, του Φιόρον και της Βιρζίνια του Φόρμαντερ» συστήθηκε επιστρατεύοντας όλη της την ευγένεια. «Χαίρομαι πολύ για τη γνωριμία.»

Για μια στιγμή της φάνηκε ότι διέκρινε κάτι περίεργο στο βλέμμα του. Ένα στιγμιαίο πέρασμα μιας σκιάς, μιας σκιάς ενός ανείπωτου πόνου που η ίδια, άθελά της, είχε ξεθάψει. Την κοίταξε αμίλητος για λίγο, μετά της χαμογέλασε ξανά με το ίδιο μελαγχολικό χαμόγελο.

«Είσαι πριγκίπισσα;» ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Ναι» είπε η Λίλλυ ευγενικά.

«Φαίνεται» ψιθύρισε εκείνος.

Η απορία της Λίλλυ ζωγραφίστηκε ολοκάθαρα στο πρόσωπό της. Για μερικά δευτερόλεπτα ξέχασε εντελώς τη δειλία και τη νευρική της.

«Φαίνεται;» επανέλαβε. «Δηλαδή;»

Ο νεαρός φάνηκε αμήχανος. Σήκωσε τους ώμους.

«Ε, να...» άρχισε. «Φαίνεται, από τον τρόπο που μιλάς, τόσο ευγενικά, τόσο ήρεμα... Φαίνεται ότι είχες τους καλύτερους δασκάλους... Κι από τον τρόπο που κινείσαι, που περπατάς – τόσο ανάλαφρα... Στέκεσαι με την πλάτη σου ίσια, τους ώμους σου χαμηλωμένους, το κεφάλι σου ψηλά... Σίγουρα είναι κάτι που διδάχτηκες από μικρή. Όλα επάνω σου φανερώνουν ότι μεγάλωσες ανάμεσα σε βασιλιάδες...»

Η Λίλλυ χαμογέλασε εντυπωσιασμένη.

«Κι εσύ φαίνεται ότι διαθέτεις μια σπάνια ικανότητα να ξεχωρίζεις τις πριγκίπισσες, προσέχοντας πράγματα που άλλοι θα άφηναν να περάσουν απαρατήρητα» είπε απαλά. «Πώς γίνεται να τα ξέρεις όλα αυτά; Νόμιζα ότι δε γνωρίζεις συχνά καινούριους ανθρώπους στη ζωή σου».

Ο νεαρός δεν αποκρίθηκε. Σκάλισε τα πεθαμένα πλατανόφυλλα με το πόδι του. Όσο πιο διακριτικά γινόταν, η Λίλλυ έριξε μια γρήγορη, εξεταστική ματιά στα ρούχα του. Ήταν παλιά και τριμμένα, σαν να είχαν φορεθεί πολύ. Αλλά δεν ήταν καθόλου από φτηνό ύφασμα. Ήταν ρούχα πανάκριβα και καλοραμμένα. Έβαζε το χέρι της στη φωτιά ότι η κορδέλα στον γιακά της μπλούζας του ήταν από αληθινό μετάξι.

«Λοιπόν;» συνέχισε απαλά, μη θέλοντας να επιμείνει στην προηγούμενη ερώτησή της. «Δε θα μου πεις το δικό σου όνομα;»

Εκείνος συνήλθε απότομα. Τα θλιμμένα γκριζογάλανα μάτια του συνάντησαν τα δικά της διαπεραστικά, σαν να της φώναζαν σε μια βουβή γλώσσα. Ένα χαμόγελο χάιδεψε τα χείλη του, αλλά τόσο βεβιασμένο που καλύτερα θα ήταν να μην είχε υπάρξει.

«Με λένε Σον» είπε απλά.

Έγινε μια παύση. Τον κοίταζε περιμένοντας, πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα στη σιωπή. Εκείνος παρατηρούσε πάλι τα παπούτσια του.

«Σον... τι;» τον ρώτησε με προσμονή.

«Σον, τίποτα» είπε αμέσως εκείνος, σαν να το περίμενε. «Απλώς Σον».

Δεν επέμεινε άλλο· άλλωστε εκείνη τη στιγμή δεν την ενδιέφερε καθόλου. Το «Σον» της ήταν παραπάνω από αρκετό. Ένας πρωτόγνωρος, παιδικός ενθουσιασμός την είχε πλημμυρίσει. Το καθετί γύρω της είχε γεμίσει χρώμα και φως. Τα μάτια της άστραψαν από χαρά.

«Ωραία» είπε εύθυμα «τότε κι εμένα με λένε απλώς Λίλλυ. Έλα να καθίσουμε λίγο, κουράστηκα να στέκομαι όρθια».

«Έκανες πολύ δρόμο ως εδώ;» τη ρώτησε εκείνος απλώνοντας το χέρι του για να τη βοηθήσει να καθίσει πλάι στο ρυάκι.

Η Λίλλυ έγνεψε με έμφαση.

«Πάρα πολύ. Αλλά έχω το άλογό μου εδώ».

«Έχεις άλογο; Αλήθεια;»

«Ναι, τον Ζέφυρο. Είναι δώρο των γονιών μου. Τον άφησα επάνω να ξεκουραστεί. Έτσι κάνω πάντα, κάθε φορά που έρχομαι».

«Καλά κάνεις. Οι ρεματιές δεν είναι ασφαλείς για τα άλογα».

«Το ξέρω, το ξέρω... Μια φορά η αδερφή μου η Σύνθια το προσπάθησε, κι έπεσε κι έσπασε το πόδι της».

«Έχεις αδερφή;»

«Και αδερφή και δύο αδερφούς» είπε η Λίλλυ πρόθυμη να μοιραστεί μαζί του και τη μικρότερη λεπτομέρεια της ζωής της. «Τη Σύνθια, τον Κόλινορ και τον Έλκαρ. Ο Κόλιν είναι ο μεγαλύτερος όλων μας, είναι ο διάδοχος του θρόνου, όπως θα ξέρεις...»

«Ξέρω...» ψιθύρισε ο Σον κοιτάζοντας το νερό που κελάρυζε μπροστά του.

«...μετά είναι η Σύνθια, μετά ο Ελ, ο Έλκαρ δηλαδή, και μετά εγώ... Εγώ είμαι η μικρότερη».

«Και πώς τα πηγαίνετε μεταξύ σας;» ρώτησε ο Σον με ενδιαφέρον. «Είστε αγαπημένοι;»

«Σε γενικές γραμμές, ναι» απάντησε η Λίλλυ με ειλικρίνεια. «Όμως ο Κόλιν κι η Σύνθια είναι αρκετά μεγαλύτεροι και πολύ σοβαροί. Πολύ τυπικοί σε όλα. Πιο καλά τα πάω με τον Ελ. Ίσως επειδή είμαι η μόνη μικρότερη απ' αυτόν. Θέλει συνέχεια να με προστατεύει και να με προσέχει. Αλλά πάλι, ο Ελ με όλους τα πάει καλά, και με τη Σύνθια, και με τον Κόλιν. Είναι πολύ αγαπημένοι, εκείνος κι ο Κόλιν».

Πάλι μια σκιά θλίψης πέρασε απ' τα μάτια του Σον. Αναστέναξε στενοχωρημένος, η Λίλλυ όμως πάνω στον ενθουσιασμό της δεν το πρόσεξε. Μιλούσε συνεχώς.

«...Ναι, ο Κόλιν σαν μεγάλος αδερφός προστάτευε πάντα τον Ελ» συνέχισε. «Πάντα του μάθαινε πράγματα, του εξηγούσε, τον βοηθούσε... Ακόμα και τώρα. Μου αρέσει να τους βλέπω να εξασκούνται στην ξιφασκία. Κι ο Ελ είναι πολύ περήφανος για τον Κόλιν, δε φαντάζεσαι πόσο τον θαυμάζει!»

«Το φαντάζομαι...» μουρμούρισε ο Σον.

Η φωνή του φανέρωνε πόνο. Η Λίλλυ σταμάτησε να μιλάει. Ένωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Σε κούρασα, ε;» ρώτησε ανήσυχη. «Όλες αυτές οι λεπτομέρειες για την οικογένειά μου...»

Αυτή τη φορά το χαμόγελο του Σον ήταν πραγματικό. Κούνησε το κεφάλι του.

«Σου ορκίζομαι ότι αυτή η στιγμή είναι η πιο ευτυχισμένη στιγμή μου τα τελευταία τρία χρόνια» είπε σταθερά. «Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο μου αρέσει να σε ακούω να μιλάς για το σπίτι σου, για την οικογένειά σου, για τη ζωή σου... Για όλα αυτά τα μικρά όμορφα πράγματα της καθημερινότητάς σου».

«Με κοροϊδεύεις;» γέλασε εκείνη φιλικά.

«Καθόλου, πίστεψέ με».

«Σοβαρά;»

«Σοβαρά. Η δική μου ζωή είναι βαρετή και μονότονη. Δε θέλω ούτε να τη σκέφτομαι ούτε να μιλάω γι' αυτήν. Ειδικά σήμερα».

«Αποκλείεται να είναι χειρότερη απ' τη δική μου» είπε η Λίλλυ.

Παραδόξως, αυτό φάνηκε στον Σον τρομερά αστείο. Ένα αυθόρμητο γέλιο ξέφυγε από τα χείλη του κι έκανε το πρόσωπό του να λάμπει σαν αγαλματένιο.

«Βάζεις στοίχημα;» την προκάλεσε.

«Έλα τώρα, δεν μπορεί να είναι τόσο χάλια!»

«Δεν μπορεί να γίνει πιο χάλια» είπε σαρκαστικά ο Σον.

«Ε, πες μου λοιπόν!»

«Όχι, καλύτερα πες μου εσύ... Γιατί έκλαιγες προηγουμένως;»

«Πότε;»

«Προηγουμένως, που κατέβηκες την πλαγιά και μου 'κοψες τη χολή. Τι συνέβη; Και μη μου πεις πάλι ότι μπήκε σκόνη στα μάτια σου. Την αλήθεια τώρα».

Η Λίλλυ δίστασε. Ήθελε να ακούσει και τη δική του ιστορία, η ανάγκη της όμως να ανοίξει την καρδιά της σε κάποιον που επιτέλους θα την καταλάβαινε ήταν τόσο επιτακτική που δεν της άφηνε επιλογή. Ένωσε ότι στον Σον μπορούσε να πει τα πάντα, κάθε κρυφή της σκέψη. Άρχισε να μιλάει ήσυχχα, απλά, σαν να τον γνώριζε από πάντα. Του είπε για τη ζωή της στο παλάτι, για τον τρόπο που αντιμετώπιζαν όλοι τη διαφορετικότητά της, για όλα όσα ήταν αναγκασμένη να κάνει παρά τη θέλησή της λόγω της θέσης της, για τα δικά της όνειρα για τα οποία δεν ενδιαφερόταν κανείς. Ο Σον την άκουγε πολύ σοβαρός, δε γέλασε ούτε μία φορά.

«Δεν ξέρω τι να κάνω, Σον» ψιθύρισε τελικά εκείνη. «Με έχουν κουράσει όλα αυτά – κι η μοναξιά... είναι τρομερό πράγμα».

Ο Σον έμεινε σιωπηλός για λίγο, με τα μάτια του στυλωμένα ευθεία μπροστά. Δε γύρισε να την κοιτάξει.

«Μην το ξαναπείς αυτό» έκανε με σιγανή φωνή. «Δεν είσαι μόνη σου εσύ».

«Δεν είμαι;»

«Όχι... Όχι, δεν είσαι. Έχεις ανθρώπους που σε αγαπάνε. Μπορεί να μη σε καταλαβαίνουν απόλυτα, μπορεί να σε καταπιέζουν κάποιες φορές, αλλά σε αγαπάνε. Υπάρχουν άνθρωποι που σε ξέρουν, σε χαιρετάνε, υπάρχουν άνθρωποι που μπορείς κι εσύ να τους λες κάθε πρωί καλημέρα. Είσαι νέα κι ελεύθερη, όλος ο κόσμος είναι δικός σου. Μη μου λες ότι είσαι μόνη σου – δεν έχεις ιδέα τι σημαίνει αληθινή μοναξιά...»

Η Λίλλυ παραξενεύτηκε. Τον κοίταξε διερευνητικά και προσπάθησε να σκεφτεί.

«Εσύ... Εσύ ξέρεις, δηλαδή, τι σημαίνει αληθινή μοναξιά;» τον ρώτησε διστακτικά.

Ο Σον έσκυψε το κεφάλι και κάρφωσε το βλέμμα του στο χώμα. Άφησε να περάσει λίγη ώρα ανακατεύοντας τα φύλλα με το χέρι του.

«Απλώς σου λέω ότι πρέπει να σκέφτεσαι αντικειμενικά» είπε τελικά προσπαθώντας να χαμογελάσει. «Δεν είναι όλα τόσο δύσκολα. Η ζωή σου είναι όμορφη, Λίλλυ, κι ας μην το καταλαβαίνεις. Μπορείς να βγεις το βράδυ στο μπαλκόνι σου και να δεις τα αστέρια και το φεγγάρι, μπορείς να πάρεις το άλογό σου και να τρέξεις στο δάσος. Είσαι υγιής, νέα και όμορφη, η καρδιά σου χτυπάει με δύναμη, και ίσως τα όνειρά σου να μην έχουν πραγματοποιηθεί αλλά μπορείς ακόμα να ονειρεύεσαι... Και ξέρω ότι, μερικές φορές, είναι δύσκολο να είσαι πριγκίπισσα, απολαμβάνεις όμως και πράγματα που άλλες κοπέλες ούτε στ' όνειρό τους δεν τα 'χουν δει... Κι ο λαός σου σε αγαπάει, αγαπάει τους γονείς σου και τα αδέρφια σου, πιστεύει σ' εσένα, είναι ασφαλής κι ευτυχισμένος. Όλα όσα ζητάς θα έρθουν με τον καιρό, θα δεις... Αρκεί να το πιστέψεις».

Η Λίλλυ τον άκουγε αμίλητη χωρίς να χάνει ούτε μία του λέξη. Ποτέ πριν δεν είχε δει με αυτό τον τρόπο την πραγματικότητά της. Όλα όσα της έλεγε ο Σον ήταν αλήθεια, μόνο που τα λόγια του θύμιζαν γέροντα σοφό κι όχι έναν νεαρό που δεν έχει γνωρίσει ακόμα τίποτα από τον κόσμο. Στράφηκε και τον κοίταξε.

«Είσαι πολύ σοφός» είπε με θαυμασμό.

Ο Σον χαμογέλασε αμήχανα.

«Δεν είμαι σοφός» είπε με μετριοφροσύνη. «Τη γνώμη μου σου λέω. Έτσι τα βλέπω εγώ τα πράγματα».

«Σον...» τον διέκοψε εκείνη δειλιά.

«Πες μου...»

«Αλήθεια... Αλήθεια με βρίσκεις όμορφη;»

Ο Σον γύρισε προς το μέρος της αργά. Τα μάτια τους συναντήθηκαν· η Λίλλυ χαμήλωσε το βλέμμα νιώθοντας το πρόσωπό της να καίει. Έγινε σιωπή για λίγο.

Πολύ πολύ αργά, ο Σον σήκωσε το χέρι του και άγγιξε το πηγούνι της με τις άκρες των δαχτύλων του, κάνοντάς τη να στραφεί προς το μέρος του. Ένωσε την ανάσα της να κόβεται· την κοίταξε στα μάτια, και για μια στιγμή της φάνηκε ότι το χέρι του έτρεμε.

«Είσαι η όμορφότερη κοπέλα που έχω δει στη ζωή μου...» της ψιθύρισε σιγανά. «Είσαι μια μικρή νεράιδα...»

Ζαλισμένη και τρομαγμένη από μια ευτυχία που ένιωθε για πρώτη φορά, η Λίλλυ έκλεισε τα μάτια της κι έγερσε το κεφάλι της στο χέρι του. Ένα κύμα τρυφερότητας πλημμύρισε την καρδιά της. Τα χείλη του άγγιξαν τα δικά της τόσο απαλά, τόσο ανάλαφρα, σαν να ήταν ολόκληρη φτιαγμένη από γυαλί κι εκείνος να φοβόταν μην του σπάσει. Η Λίλλυ δεν τολμούσε να ανασάνει. Γύρω τους το δάσος παρέμενε σιωπηλό, συνωμοτικό, προστατεύοντάς τους. Το φιλί του ήταν γλυκό και δροσερό. Άνοιξε τα μάτια της και τον είδε να την κοιτάζει μαγεμένος· της χάρειψε το μάγουλο με το χέρι του. Της φάνηκε ότι τα βλέφαρά του ήταν υγρά.

«Τόσο όμορφη...» ψιθύρισε μ' έναν σιγανό αναστεναγμό, σαν να μιλούσε στον εαυτό του. «Τόσο παραμυθένια...»

«Σον... Δεν έχω... Δεν έχω ξαναανιώσει έτσι ποτέ στη ζωή μου...»

«Ούτε κι εγώ» είπε εκείνος κουνώντας αρνητικά το κεφάλι του. «Ούτε κι εγώ...»

Κοιτάχτηκαν αμίλητοι, με την αίσθηση ότι μέσα σε λίγη ώρα οι καρδιές τους είχαν δεθεί τόσο σφιχτά που ήταν λες και είχαν ξανασυναντηθεί σε κάποια άλλη ζωή. Η Λίλλυ σήκωσε τα χέρια της και τον αγκάλιασε. Ο Σον την έσφιξε πάνω του αυθόρμητα, σαν παιδάκι· ακούμπησαν τα κεφάλια τους ο ένας στον ώμο του άλλου κι απόμειναν εκεί αγκαλιασμένοι. Ένα αεράκι φύσηξε γύρω τους και παιχνίδιασε μες στα μαλλιά τους, θαρρείς και τους ειδοποιούσε για κάτι. Ο Σον ανακάθισε, ανάσανε βαθιά και της χαμογέλασε κρατώντας της το χέρι.

«Πρέπει να φύγω τώρα...» είπε διστακτικά εκείνη.

«Όχι ακόμα...»

«Πρέπει, Σον. Έχω πολύ δρόμο να κάνω και σε λίγο θα σκοτεινιάσει. Άλλωστε κι εσύ πρέπει να γυρίσεις σπίτι σου, έτσι δεν είναι;»

Ο Σον δεν αποκριθήκε αμέσως· την κοιτούσε με μάτια γεμάτα απελπισία. Ύστερα έγνεψε καταφατικά κι έσκυψε το κεφάλι.

«Εντάξει, Λίλλυ, έχεις δίκιο...»

«Θα με πας μέχρι το άλογό μου;»

«Φυσικά.»

Σηκώθηκαν όρθιοι και τίναξαν τη σκόνη και τα θρύμματα των φύλλων από τα ρούχα τους. Πραγματικά, είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Τα έντονα χρώματα του δάσους είχαν δώσει τη θέση τους στις πρώτες μουντές αποχρώσεις της δύσης και στις σκιές της νύχτας που κατέφτανε γοργά. Ανέβηκαν την πλαγιά πιασμένοι από το χέρι κι αμίλητοι. Ο Ζέφυρος περιέμενε· στο αντίκρισμα της Λίλλυ χλιμίντρισε σιγανά.

«Θέλεις να συναντηθούμε πάλι εδώ αύριο το απόγευμα;» ψιθύρισε εκείνη. «Στο ίδιο σημείο, εκεί κάτω, πλάι στο ρυάκι;»

«Δεν μπορώ, Λίλλυ» είπε ο Σον μελαγχολικά.

«Δεν μπορείς; Γιατί;»

Το φως τριγύρω τους χανόταν, το σκοτάδι της νύχτας είχε ήδη απλωθεί απειλητικό, καταπίνοντας αχόρταγα κάθε αχτίδα φωτός. Ο Σον βίασε τη φωνή του να βγει σταθερή.

«Δε θα καταλάβεις.»

«Μεθαύριο, τότε;»

«Όχι...»

«Ούτε μεθαύριο;» έκανε ανήσυχη εκείνη. «Τότε λοιπόν;...»

«Δε γίνεται, καλή μου...» είπε ο Σον χαιδεύοντάς της τα μαλλιά με το χέρι του. «Δεν μπορώ να σου εξηγήσω αλλά...»

Νύχτωνε, νύχτωνε γοργά, η ώρα τους τέλειωνε, κανείς τους δεν μπορούσε να σταματήσει το σκοτάδι. Τον κοίταζε δακρυσμένη. Έγινε μια παύση γεμάτη θλίψη κι αναπάντητα ερωτήματα, γεμάτη απόκοσμα μυστικά. Με μια αποφασιστική κίνηση έβγαλε το χρυσό της δαχτυλίδι με τα δύο ρουμπίνια και το πίεσε στην παλάμη του.

«Εγώ θα σε περιμένω» του είπε. «Θα είμαι εδώ και αύριο και μεθαύριο και αντιμεθαύριο, θα έρθω επτά φορές. Θα σε περιμένω εκεί κάτω ό,τι και να γίνει. Κι αν δεν μπορέσεις να έρθεις, για οποιονδήποτε λόγο που δεν μπορείς να μου πεις, κράτα το δαχτυλίδι μου και φέρ' το μου όποτε μπορέσεις. Έλα στο παλάτι και ζήτα να με δεις. Όποτε θελήσεις...»

«Εντάξει» είπε εκείνος σφίγγοντας το δαχτυλίδι στη χούφτα του.

«Εντάξει; Θα σε περιμένω, σου το υπόσχομαι».

«Μη με περιμένεις... Ζήσε, μικρή μου νεράιδα... Να είσαι ευτυχισμένη, εντάξει; Εγώ θα έχω το δαχτυλίδι σου και θα σε θυμάμαι».

Η Λίλλυ τον αγκάλιασε και τον φίλησε στο στόμα· τα μάτια της έκαιγαν. Ανέβηκε στον Ζέφυρο και κράτησε τα χαλινάρια ανάμεσα στα δάχτυλά της.

«Εγώ θα σε περιμένω, Σον» είπε με πίστη. «Δε χρειάζεται να με θυμάσαι κοιτάζοντας το δαχτυλίδι μου γιατί θα μου το δώσεις πίσω. Σου δίνω τον λόγο μου γι' αυτό».

Δεν της απάντησε· κρατούσε το χέρι της μέσα στο δικό του χωρίς να λέει λέξη. Ύστερα έκανε μερικά βήματα πίσω· η Λίλλυ τράβηξε το ένα χαλινάρι και ο Ζέφυρος στράφηκε προς την πόλη.

«Καληνύχτα, Σον...» είπε σιγανά.

«Γεια σου, Λίλλυ...»

Με μια απότομή της κίνηση, το όμορφο μαύρο άλογο άρχισε να τρέχει χτυπώντας δυνατά τα πέταλά του στο χώμα. Ο Σον την ακολούθησε με το βλέμμα κρατώντας σφιχτά το δαχτυλίδι της στο χέρι του, μέχρι που χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Έμεινε ακίνητος στο ίδιο σημείο, με τα μάτια του καρφωμένα ευθεία μπροστά, εκεί όπου είχε εξαφανιστεί η λεπτή της φιγούρα. Το σκοτάδι τον κύκλωνε ανελέητο. Χάθηκε σε σκέψεις παλιές και γνώριμες, γεμάτες χρώμα, σε όνειρα που κάποτε είχαν ζωή κι ελπίδα μπροστά τους, σε αναλαμπές μιας άλλης πραγματικότητας, μιας περασμένης ευτυχίας, εικόνες που είχαν ξυπνήσει μέσα του από την παρουσία της Λίλλυ. Και τότε, ξαφνικά, μέσα στην απόλυτη σιωπή του δάσους και τη βραδινή ησυχία των σκοτεινών κλαδιών, μια σκληρή ανατριχιαστική κραυγή τον έκανε να τιναχτεί απότομα, βγάζοντάς τον βίαια από το ονειροπόλημά του. Ήταν μια κραυγή αλλόκοτη, κοφτερή – αντήχησε σ' ολόκληρο το δάσος. Αμέσως έκλεισε τα μάτια του σφιχτά κι έσφιξε τις γροθιές του. Για μια στιγμή δεν κινήθηκε· έμεινε όρθιος εκεί, νιώθοντας την οργή και το μίσος να τον κυριεύουν. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα σιγής, ύστερα μια δεύτερη κραυγή, δυνατότερη απ' την πρώτη, στριγκιά και παγωμένη, διαπέρασε την καρδιά του σαν μαχαιριά. Ένα δάκρυ άστραψε στην άκρη του ματιού του.

«Εντάξει...» ψιθύρισε μέσα από τα δόντια του. «Εντάξει, έρχομαι...»

Με μια βαθιά ανάσα έκανε μεταβολή και χάθηκε στο σκοτεινό δάσος. Το σκοτάδι τον κατάπιε. Το φεγγάρι είχε μια κόκκινη άλω γύρω του ψηλά στον ουρανό, κι εκείνη η κραυγή δεν ξανακούστηκε πια.